

Sborník oceněných literárních prací
z 20. ročníku soutěže

LITERÁRNÍ OSVĚŽENÍ

2025

“OKURKA CESTOVATELKA”

Sborník oceněných literárních prací Literárního osvěžení 2025

Vydala: Městská knihovna Znojmo 2025

Sestavila: Mgr. Monika Mandátová

Náklad: 50 výtisků

ISBN 978-80-85064-67-4

Milí čtenáři,

tento sborník, který právě držíte v rukou, představuje **oceněné literární práce** z jubilejního **20. ročníku soutěže Literární osvěžení aneb autorské psaní a čtení žáků základních škol a studentů středních a učňovských škol**. Tuto soutěž vyhlásila Městská knihovna Znojmo v lednu 2025.

Pro téma tohoto ročníku jsme se nechali inspirovat novou knihou Bronislava Mikuláška „Znojemské pohádky“. Konkrétně názvem jedné z jeho kapitol, a to „**Okurka cestovatelka**“.

Do soutěže bylo zasláno celkem 212 prací. Kromě znojemských škol a škol z blízkého okolí jako jsou Hluboké Mašůvky, Tasovice, Břežany, Šumná, Božice, Strachotice, Vrbovec, Lubnice a Dyjákovice se do soutěže zapojili i žáci a studenti z Olomouce, Opavy, Vodňan, Železného Brodu, Bohumínu, Radomyšle a Strážnice.

Soutěžit mohli žáci a studenti tentokrát pouze ve čtyřech kategoriích dle věku. V každé kategorii jsme hodnotili zvlášť poezii a prózu. Každým rokem přibývá stále více komiksů. Třem nejlepším dílům jsme se rozhodli udělit čestná uznání.

Slavnostní vyhodnocení proběhlo v červnu 2025 ve Znojmě poprvé jako součást venkovní akce, kterou knihovna pořádá pod názvem „**Knihovna v parku**“. Již tradičně byla patronkou soutěže výborná znojemská spisovatelka **Petra Dvořáková**.

Na následujících stranách naleznete přehledný seznam oceněných prací, plakát s původním zadáním soutěže a samozřejmě i 23 skvělých literárních počinů. Literární práce jsou řazeny dle pořadí umístění v jednotlivých kategoriích.

Již nyní se velice se těšíme, až se začteme do prací dalšího ročníku soutěže. Jeho téma a kompletní zadání bude vyhlášeno na začátku roku 2026.

ZADÁNÍ SOUTĚŽE

DĚTSKÉ ODDĚLENÍ MĚSTSKÉ KNIHOVNY ZNOJMO

vyhlašuje

20. ročník literární soutěže

LITERÁRNÍ OSVĚŽENÍ

aneb autorské psaní a čtení žáků

základních škol a studentů středních a učňovských škol

Téma: „Okurka cestovatelka“

Kdo by neznal znojemské okurky, jejichž historie sahá až do 16. století. Inspirací nám pro letošní téma byla nová kniha Znojemské pohádky od Bronislava Mikuláška a ilustrace naší kolegyně Petry Haitové. Nechte se unést fantazií a vymyslete vlastní originální příběh o okurce cestovatelce.

Patronkou soutěže je spisovatelka **PETRA DVOŘÁKOVÁ**, úspěšná autorka knih pro děti i dospělé (Julie mezi slovy, Flouk a Líla, Dědina, Chirurg, Vrány, Zahrada či Plánata).

PODMÍNKY SOUTĚŽE:

Soutěžní práce jsou rozděleny do čtyř kategorií.

Zvlášť je hodnocena poezie a próza.

Nebojte se vytvořit třeba i komiks.

Spolu s prací doneste/pošlete vyplněný **souhlas se zpracováním osobních údajů a použitím díla**.

Rozsah práce: max. 1-2 strany formátu A4 psaná rukou, nebo na PC (vel. písma 12)

Označení prací: jméno, příjmení, věk, škola, třída, kategorie

Termín odevzdání: 31.3.2025

SOUTĚŽNÍ KATEGORIE:

1. kategorie: žáci 2. - 4. tříd
2. kategorie: žáci 5. - 6. tříd
3. kategorie: žáci 7. - 9. tříd
4. kategorie: učni a středoškoláci

**Slavnostní vyhodnocení
proběhne 9.6.2025
na akci**

„Knihovna v parku“

MOŽNOSTI ODEVZDÁNÍ:

- osobně v Městské knihovně Znojmo (na všech odděleních i pobočkách)
- poštou na adresu: Městská knihovna Znojmo, Zámečnická 288/9, Znojmo 669 26
- elektronicky na mailovou adresu: detska@knihovnazn.cz

SEZNAM OCENĚNÝCH PRACÍ

I. kategorie (2. - 4. třída ZŠ)

POEZIE

1. **Kateřina Ludvíková** - *Okurka cestovatelka* (ZŠ Znojmo, Mládeže)

PRÓZA

1. **Berenika Moravcová** - *Aniččino mořské dobrodružství* (ZŠ T. G. Masaryka, Opava)
2. **Markéta Filová** - *Okurka cestovatelka* (ZŠ a MŠ Vrbovec)
3. **Ronald Kovács** - *Láska ve sklenici* (ZŠ Václavské náměstí, Znojmo)

II. kategorie (5. - 6. třída ZŠ)

POEZIE

1. **Adriana Čopfová** - *Okurková sezóna* (ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo - Přímětice)
2. **Dorota Bláhová** - *Otravná okurka* (ZŠ Znojmo, Mládeže)
3. **Agáta Voborná** - *Okurka cestuje po světě* (ZŠ Znojmo, Mládeže)

PRÓZA

1. **Anna Hrbková** - *Cesta do pravěku* (ZŠ Znojmo, Mládeže)
2. **Nikol Všeticková** - *Okurka cestovatelka* (ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo)
3. **Adéla Vorlická** - *Okurka cestovatelka v podzemním světě* (ZŠ Prosiměřice)

III. kategorie (7. - 9. třída ZŠ)

POEZIE

1. **Tomáš Tretera** - *Okurka cestovatelka* (ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo)
2. **Karolína Kroupová** - *Okurka cestovatelka* (ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo)
3. **Elizabeth Šutová** - *Zelená influencerka* (ZŠ Vrbovec)

PRÓZA

1. **Martin Páleník** - *Poklad v katedrále* (ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo – Přímětice)
2. **Rozálie Kretíková** - *Okurka cestovatelka* (GPOA Znojmo)
3. **Jakub Janíček** – *Okurka cestovatelka* (Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)

IV. kategorie (učni a středoškoláci)

POEZIE

1. **Liliana Ondrušová** - *Okurčička na cestách* (Veřejnosprávní akademie a střední škola, s.r.o., Strážnice)

PRÓZA

1. **Dominik Matula** - *Okurka cestovatelka* (SOŠ Znojmo, Dvořákova)
2. **Sára Václavíková** - *Okurka cestovatelka, příběh zelené legendy* (SOU a SOŠ SČMSD, Znojmo)
3. **Ester Vrábelová** - *Příběh okurky cestovatelky* (SOŠ Znojmo, Dvořákova)

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Veronika Bartošková - *Cornštejnský poklad* (SOU a SOŠ SČMSD, Znojmo)

Kseniia Davydova - *Okurka cestovatelka* (SOU a SOŠ SČMSD, Znojmo)

Radmil Kasal - *Dobrodružství Markokurky Pola* (GPOA Znojmo)

Okurka Cestovatelka

Naše milá okurka
cestovala světem
zažila tam sucho, žímu
vyprávějte dětem.

Povidky ji láhaly
tak si vzala hůl.
Hup a řekla nashledanou
mým svým sousedům.

Nashledanou moji milí,
napíši vám pohled z Grónska,
z Asie a taky z Norska.

Z Francie a Ukrajiny
pošla místní noviny,
že jim taky okurka
pošle dělá blbiny.

Nevrátím se
na to vemte jed,
tohle Znojmo
to je krásný svět.

ANIČČINO MOŘSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Špuňťa je malá, hodná želva, která chodí do školky v ulici Hromadova. Želví děti ve školce milují svého plyšového maskota - okurku Aničku. Každý týden ji má na starost jiný žáček. Každý ji chce pro sebe. Paní učitelka sleduje děti, jak se o Aničku hádají a perou. Pak uvidí Špuňťu, který se nepere a jen se dívá kolem. Tak dostane Aničku za odměnu on. Špuňťa má velikou radost. Zato všichni ostatní na něj žálí.

„Co s ní budu dělat?“ řekne si Špuňťa. „Aaa, už to mám. Pojedeme přece na dovolenou.“

Po obědě si maminka Špuňťu a Aničku vyzvedne. „Mami, dostal jsem na starost Aničku,“ chlubí se Špuňťa. „A kdo je Anička?“ diví se maminka. „To je náš maskot. Okurka,“ vysvětluje Špuňťa. „Mami, můžeme ji vzít s sebou na dovolenou?“ ptá se. „Jasně, krunýřku můj,“ souhlasí maminka. „Jupííí,“ skáče Špuňťa radostí a políbí maminku na čelo. Pak už jedou v autě. Doma se připravují na cestu. Špuňťa si vezme lego, knížku, pastelky, papíry a omalovánky. A samozřejmě Aničku.

Špuňťa ukazuje Aničce cestou na letiště krajinu. A už sedí v letadle. „Mami, nemůžu nikde najít Aničku,“ poplává Špuňťa. „Vždyť sis ji dal do baťůžku, ty popleto.“ „Tady je,“ oddechne si Špuňťa. Cesta je dlouhá. Špuňťa s Aničkou si kreslí. Představují si Zemi okurek. Konečně dorazí na místo. Taxík je odveze na jejich hotel. Je vysoký jako panelák, ještě větší. Kolem je písek, poletující raci, kteří sedí na palmách, sluníčko svítí, je teplý den. Jdou se ubytovat. Mají pokoj číslo 8 s výhledem na moře. Jejich první cesta vede na pláž. Všude jsou mušle, písek trošku pálí, tak rychle utíkají do moře. Špuňťa si vůbec neuvedomí, že Anička je plyšák a že by se mohla namočit. Skočí do vlny.

A pak se to stane.

Anička ožije.

Mrkne na něj.

Špuňťa lapá po dechu.

„Hlavně to prosím tě nikomu neříkej,“ šeptá Anička.

„Dobře,“ odpoví Špuňťa.

„Jak se to vlastně stalo?“

„Já jsem tak trochu zlobila. V naší Zemi okurek. A proto mě proměnili na plyšáka a poslali mě do vašeho světa. Jedině mořská voda mě mohla oživit,“ svěří se Anička.

„A proč jsi zlobila?“

„No, víš, já ti vlastně říct nemůžu.“

„Aha. A co s tebou mám teď dělat?“ ptá se jí Špuňťa.

Vtom na něj zavolá maminka, že už půjdou na pokoj. „Aničko, dělej, jako že jsi plyšák!“ radí Špuňťa a vezme ji do tlapky. Anička si nacvičuje, jak bude předstírat, že je plyšová. Ze začátku jí to moc nejde. Bolí ji záda, je celá ztuhlá z toho, že byla tak dlouho plyšákem. Kroutí se Špuňťovi v tlapce. „Nedělej to. Prozradíš nás,“ okřikne ji Špuňťa. Anička poslechne.

Užívají si společný týden, plavou v moři, loví krabíky a hned je zase pouštějí, stavějí si hrady z písku. Teda, spíš Špuňťa. Když je v jejich okolí někdo jiný, Anička musí hrát, že není živá. Zvládá to.

Přišel poslední den jejich dovolené. Špuňta Aničku nikde nemůže najít. Pod jeho polštářem ale leží vzkaz. Na něm je napsáno: „Děkuji, že ses o mě tak pěkně staral. Vzali mě zpátky do Země okurek. Měj se hezky a možná někdy na viděnou. Anička.“

Špuňta je na jednu stranu šťastný, že je Anička zase doma, na druhou stranu je ale moc smutný, protože se Anička mezitím stala jeho nejlepší kamarádkou. A hned si uvědomí, že neví, jak ztrátu Aničky vysvětlí ve školce. Má z toho těžkou hlavu. Až se maminka vzbudí, řekne jí, že Aničku asi někde nechal. „Neboj, krunýřku. Koupíme do školky nového plyšáka,“ uklidní ho maminka: „Tady za rohem jsem viděla stánek s plyšáky.“

„Mami, jedna okurka tady je. Je hodně podobná Aničce. Koupíme ji?“

„Určitě.“

Po návratu z dovolené se Špuňta trochu bojí jít do školky. Má se přiznat a vzít vinu na sebe? Nebo ne? Pak se rozhodne. „Paní učitelko, nezlobte se, já jsem jel s Aničkou k moři a tam ji vzala voda. Maminka mi koupila jinou. Tady je,“ podává novou okurku paní učitelce.

„Nevadí, Špuňto. Jsem ráda, že jsi mi řekl pravdu,“ pohladí ho po hlavičce.

A děti? Ty vůbec nepoznaly, že to není jejich Anička.

Berenika Moravcová

ZŠ T. G. Masaryka Opava, Opava

OKURKA CESTOVATELKA

Okurka, rajče a paprika byla zeleninová parta kamarádek. Chtěla si vyrazit někam na výlet, ale netušila, kam se tak jezdí.

„Třeba do Anglie nebo do Ukrajiny,“ řeklo rajče.

„Ale v Ukrajině se teď válčí,“ zašeptala paprika.

„Ale víte co? Pojedeme do Francie. Co vy na to?“ vykřikla okurka.

„No, tak dobře. Francie není špatná. Mohly bychom to zkusit, že jo?“

„Tak se nabalte. Vyrázíme o půl jedné.“

„Souhlas. Tak za hodinu.“

Hodina utekla jako voda. Paprika byla ještě v pyžamu, ale rychle se převlékla, aby mohla jet. A vyrazily. Ale okurka si doma zapomněla foťák, tak se vrátily. A pak už konečně vyjely.

„Už jsme skoro tam,“ řeklo rajče, „a dochází palivo.“

„Tak zastav.“

„Ale jak se tam teď dostaneme?“

„Pěšky, jak jinak, už jsme blízko.“

„Co to je za věž?“

„To není věž, ale Eiffelovka.“

„Tamhle je muzeum. A tam je obraz Mona Lisa.“
„Já mám hlad.“
„Tak najdeme restauraci.“
„A co třeba tamhle Gusteau's? Tam přece vaří známá krysa.“
„Objednám si řízek s hranolky.“
„A co ty?“
„Já asi nic.“
„Já vyzkouším francouzskou bagetu.“
„A už musíme vyrazit zpátky do Česka.“
„Jak se tam dostaneme? Ty chceš jako plavat?“
„To ses zbláznila!“
„Přece lodí.“
Přijel pro nás parník. Hned jsme nastoupily, aby nám to neujelo.
Tamhle plave zlatá rybka, zkus ji chytit, ať si můžeme něco přát.
„Jééé, mám ji!“
„Co si přeješ jako první, papriko?“
„Aby skončila válka v Ukrajině a mohly jsme se tam jet příští rok podívat.“
„Jaké máš druhé přání, rajče?“
„Hmmm, třeba aby nám zůstaly pěkné fotky z tohoto výletu.“
„A ty okurko?“
„No přece, aby okurky nekončily v zavařovacích sklenicích a mohly cestovat jako já.“
„Uvidíme, jestli ta zlatá rybka byla kouzelná...“

Markéta Filová
ZŠ a MŠ Vrbovec

LÁSKA VE SKLENICI

Ve velké konzervárně žila malá okurka jménem Filip. Už dlouho si všímal krásné okurky Elišky, která ležela vedle něj v dřevěné bedýnce.
"Jak ráda bych s tebou procestovala svět" zasníla se Eliška.
Filip se zaculil: "Já bych s tebou šel třeba až na konec regálu!"
Jednoho dne se ale stalo něco strašného! Přijel dělník a Elišku vzal do jiné sklenice. Filip byl zoufalý.
"Tohle přece nemůže být konec!" Na poslední chvíli se odvážně skutálel ze stolu přímo do sklenice za Eliškou. "Ted' už budeme vždycky spolu!" řekl s úsměvem.
A tak se Filip a Eliška nakonec dostali až na stůl jedné rodiny, kde společně zakončili svůj příběh jako dvě nejlepší znojemské okurky.

Ronald Kovács
ZŠ Václavské náměstí, Znojmo

OKURKOVÁ SEZÓNA

Je to už ve Znojmě taková tradice,
mít okurek plné sklepy, lednice,
a tak v létě každá zdejší vesnice,
plní ráda okurkami zavařovací sklenice.

Křupavé, kyselé, všichni je milují,
vzdáleným příbuzným často je darují,
takto si okurky po světě putují,
zelení mrňousci cestu pozorně sledují.

I moje okurka v malé sklenici,
jede si na kole tou naší ulicí,
koupající se ve voňavém láku,
následně skočí do plného vlaku.

Jedeme k babičce udělat radost,
znojemských skleniček není nikdy dost,
s koprem a mrkvičkou jsou skvělá parta,
jak s oblibou říkává (těhotná) sousedka Marta.

A tak se okurka cestovatelkou stala,
možná, že u babičky zůstala, možná ji někomu dala,
tak zase za rok v horkém létě,
dovezu ji tentokrát třeba k tetě.

Adriana Čopfová
ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo - Přímětice

OTRAVNÁ OKURKA

Byla jedna okurka
a to byla potvůrka,
šťvala všechna rajčata,
jmenuje se Alžběta.

„Vydej se hned do světa,“
slyší stále Alžběta,
říkají to ředkvičky,
strýcové i tetičky.

„Vydej se po řece Nil,“
salát jí doporučil,
prý že tam už jednou byl,
je tam velký krokodýl.

„Co je to ten krokodýl,
myslím u té řeky Nil?“
Alžběta se tázala,
odpověď nedostala.

Alžběta se naštvala,
mámu rychle hledala.
Maminka jí poradila:
„Moje Alžbětko milá,

sbal si do baťůžku
zápisník a tužku,
z Afriky nám napiš,
tady se jen trápíš.“

„Vydám se já do světa,“
rozhodla se Alžběta.
Rozjela se k řece Nil,
byl tam velký krokodýl.
Ukázal jí zuby obří,
stali se kamarádi dobří.

„Lidi budou šílet,
podniknem' spolu výlet!“
Po Nilu se plavili,
pak se šťastně vrátili.

Okurka je zase zpátky
a vykládá příběh krátký:

„Daleko u řeky Nil
žije kámoš krokodýl.
Je velký a zelený,
to je moje tvrzení.
Zase se s ním uvidím,
za přátelství se nestydím.“

Dorota Bláhová
ZŠ Znojmo, Mládeže

Okurka se rozhodla,
že se vydá do světa.
Sbalila si batoh, do něj dala mapu,
odhodlaná projít i severní kapu.

V Londýně Big Ben věže vysoké,
okurka tam prochází se, ulice široké.
Paříž ji moc láká, Eiffelovka svítí,
na Champs Elysées okurka se řítí.

Řím ji velmi učaruje, Colosseum uchvátí,
Na sopku Vesuv okurka rychle uhání.
Pizza, gelato, všechno si dává,
v Italském slunci okurka nám mává.

Sydney okurku vítá, opera je krásná,
klokani a koaly jsou radost jasná.
Na Boundi Beachse okurka ohřívá,
moře a slunce slupku jí zahřívá.

Ve světě je klima prima,
ale v Česku je to psina,
tak okurka zhlédla celý svět
a už se těší domů zpět.

Agáta Voborná
ZŠ Znojmo, Mládeže

CESTA DO PRAVĚKU

Byla jednou jedna kyselá okurka, která se jmenovala Máňa a bydlela v zavařovací sklenici. Jednou si řekla: „Kam bych si zase vyjela?“ A kámošky jí poradily: „Už jsi procestovala celý svět, zkus dějiny.“ „No dobře,“ řekla Máňa, „ale do minulosti se jen tak nedostanu.“ „Tak se jdi podívat do muzea, tam na něco přijdeš,“ odpověděly kamarádky. Okurka vylezla ze své sklenice, vzala si cestovní brašničku a šla. Už jí bolely nožičky, ale když uviděla nápis MUZEUM, tak se jí ulevilo. U pokladny si koupila lístek a vydala se na prohlídku. Prošla spoustu místností, prohlédla si vystavené exponáty, ale pořád nenacházela to, co hledala.

Najednou se před ní objevil záhadný předmět. Dívá se na něj, prohlíží si ho ze všech stran. Začne přemýšlet, je unavená a náhle se ocitá ve velmi podivné době. Nevidí žádná auta, obchody, ulice, jenom mamuty, lovce a sběrače. Okurka se klepe zimou a kolem poletuje sníh. Je to doba kamenná, je v pravěku. „To je hustý! Asi skutečně cestuji historií,“ pomyslí si Máňa. Prochází se pralesem a hledá místo, kde by se trochu ohřála. Vzpomíná na domov a kamarádky a najednou padá do veliké jámy, ze které se nemůže dostat ven. Snaží se zachytit kořínků a větviček, ale pořád sklouzává na dno jámy. Zkouší všechno možné, ale pochopí, že se z té jámy asi nikdy nedostane. Začne volat o pomoc.

Najednou slyší z dálky nějaké zvuky a dunění, které se stále přibližuje. Raduje se, že se blíží její zachránce, ale potom zjistí, že na ni padá obrovská hnědá chlupatá koule s chobotem. Naštěstí mamut dopadá jen kousek od ní.

Za chvíli se na okraji jámy objevili rozdivočení pralidé. Míří oštěpy na mamuta a Máňa dostává strach a rychle vleze mamutovi do chobotu. Uloveného mamuta divoši odtáhli před svojí jeskyní. Máňa se z chobotu opatrně rozhlížela, a když vidí, že je čistý vzduch, rychle vyleze ven. Nevšimla si ale malých divošek, které si hrály s kamínky u vchodu do jeskyně. Když Máňu spatřily, začaly vydávat skřeky: „Hoú-a! Hoú-a! Hoú-a!“ Přiběhnou k Máni, strkají do ní klacíky a jedna odvážná divoška na ni sáhne chlupatou rukou. Máňa strachem úplně ztuhne. Protože se nehýbala, skloní děvčata k okurce své hlavy a začnou ji očichávat. Mánina kyselá vůně je odradí a jedna z nich ji s odporem odkopne do rohu jeskyně.

Máni se v pravěku vůbec nelíbí a chce domů. Pralidé se radují ze svého úlovku a s křikem tančí okolo mamuta, v tom okamžiku se Máňa probouzí u stroje času, vystaveného v muzeu. Je šťastná, že to byl všechno jen sen a spěchá domů. Vleze si do své sklenice, přikryje se koprem a pomyslí si, že už nikdy nikam cestovat nechce a její sklenice je tím nejlepším domovem.

Anna Hrbková
ZŠ Znojmo, Mládeže

OKURKA CESTOVATELKA

Dnes bych vám chtěla vyprávět příběh o Okurce cestovatelce. Náš příběh začíná na vlakovém nádraží ve městě Znojmě, v červeném vláčku motoráčku jménem Klára. Ten vláček řídí úplně obyčejný chlapík Pepík. Strojvedoucí Pepík má svou práci opravdu rád, ale ještě raději má znojenské okurky. V práci pokaždé spořádá alespoň 3 sklenice.

Jednou se mu však stalo něco opravdu nečekaného. Právě když si chtěl dát poslední okurku, takovou tu macatou, kterou si rád nechával až na konec, najednou někdo zakřičí: „Stůj!!“ Pepík nevěří svým očím. V ruce drží okurku s ručičkami a nožičkami, malýma kulatýma očičkami a pusou velikou asi jako knoflík od uniformy.

Kouká na ni a Okurka na něj. Okurka tichým hláskem říká: „Děkuji, že jsi mě nesnědl.“ Pepík na to: „Já děkuji, že jsi zakřičela, nerad bych snědl někoho živého. Kde ses tu vlastně vzala?“ Okurka se na chvíli zamyslí a potom odpoví: „Narodila jsem se na poli, kde jsem si krásně lebedila ve stínu pod listem. Jednou přišel velký pán ve slaměném klobouku a utrl mě. Ocitla jsem se v bedýnce s ostatními okurkami. Křičela jsem jako blázen, ale nikdo mi nepomohl. Žádná okurka nebyla jako já. Přišlo mi to jako věčnost. Z bedýnky mě vysypali na pás a jela jsem do sprchy, potom mě zavřeli do téhle sklenice, a tak jsem tady.“

Pepík jen zírá. „Ty jsi vlastně taková cestovatelka, to bychom si mohli rozumět. Já každý den jezdím tímhle vlakem.“ A tak se skamarádili. Okurka byla ráda, že už jí nikdo neublíží, a Pepík měl radost, že si má s kým povídat. Pepík nosil Okurku v náprsní kapse, aby nepřišla o žádné dobrodružství. Ukázal jí všechny vlaky a místa, kde se prodávají lístky, jak se přehazuje výhybka, a dokonce i depo, kde se o vláčky starají. Jezdili spolu od stanice ke stanici a povídali si o všem možném i nemožném. Nejraději ze všeho Okurka cestovatelka troudila na klakson, když vyjížděli z nádraží.

Pepík a Okurka cestovatelka jsou nerozluční přátelé. A jestli neumřeli, jezdí vlakem dodnes.

Nikol Všeticková
ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo

OKURKA CESTOVATELKA V PODZEMNÍM SVĚTĚ

Příběh, který vám chci vyprávět, je o zelené hrdince, která se rozhodla opustit bezpečí zahrady a vydat se na dobrodružnou cestu. Okurka žila spokojeně v malé zahradě obklopena

ostatní zeleninou. Jednoho rána si řekla: „Už mě to tu nebaví. Jsem stále na stejném místě. Půjdu se podívat, co se děje támhle pod stromem.“

A tak se opatrně oddělila od stonku a vydala se na cestu k vysokému stromu. Její kroky byly zprvu opatrné. A není se čemu divit, vždyť touhle cestou šla poprvé. Pomalými krůčky došla až k vysoké jabloni a najednou před sebou vidí velkou hromadu hlíny. Obejde ji ze všech stran a říká si: „To nevypadá jako hromádka, ze které jsem vyrostla já.“ Listy v koruně jabloně zašeptaly: „Okurko, vždyť je to krtinec.“ „Krtinec?“ řekla si okurka a opatrně vylezla na vrchol krtince. Tady uviděla černou díru, ve které uslyšela pláč. Protože okurka byla hodně statečná, ale i starostlivá, rozhodla se díru prozkoumat. Myslela si, že krtinec není dlouhý, a tak do díry skočila.

„Uáááá,“ křičela. Padala několik metrů do černé díry. Když konečně dopadla na zem, tak se rozhlížela kolem sebe. Uviděla malou oranžovou mrkvičku, jak sedí na malém kameni a pláče. Okurka se jí zeptala: „Co tady děláš? A proč pláčeš?“ „Ztratila jsem se a nemůžu najít cestu ven,“ řekla smutně mrkvička. „A máš u sebe třeba mapu, mrkvičko?“ zeptala se opatrně okurka. Mrkvička sáhla do kapsičky a vytáhla mapu: „Mám, chceš ji?“ „Jasně!“ zaradovala se okurka.

A obě se se podle mapy vydaly na cestu. Šly dlouho. Zatočily doprava. Zatočily doleva. Prošly kolem mravenčího paláce, žížalí studny a krtčího bazénu. Za malou chvíli uviděly dlouhé a prudké schody. „Jdeme!“ zavelela rozhodně okurka. Cestu jim ale zkřížili brouci a nechtěli je pustit dál. Mrkvička chtěla utéct, ale okurka ji zastavila a přikázala rázně: „My se nedáme!“ A odhodlaně šly směrem k broukům. Ti byli celí paf, že se okurka s mrkvičkou nebojí a pustili je dál. Obě rychle vystoupaly po vysokých schodech nahoru a najednou spatřily světlo.

„Jé, já jsem přece na zahradě. Tady jsem vykvetla a vyrostla! To je můj domov!“ zaradovala se okurka. Mrkvička zjistila, že tady taky vyrostla. Obě si navzájem poděkovaly a staly se nejlepšími kamarádkami. Společně objevovaly zahradu až do svého stáří. Do podzemního světa se už ovšem nikdy nevydaly.

Adéla Vorlická
ZŠ Prosiměřice

OKURKA CESTOVATELKA

Leží takhle okurka v trávě
a pak si řekne vyzývavě.
Co já tu dělám, proč tu jsem?
Copak asi je mým snem?

Když okurka stále snila,
najednou věděla, kým by byla.
Stanu se cestovatelkou,
vydám se na cestu dalekou!

Odkutálela se pryč z trávy,
při své cestě potkala dvě krávy.
Co tu chceš, okurko zelená?
Nemáš být náhodou na poli zasazená?

Vydala jsem se na cestu,
tam za kopce až k městu.
To je dlouhá cesta, povídá kráva.
Okurka naivní se jí moc zdála.

Musíš jít tudy, tudy cesta vede,
do tvého města tě určitě dovede.
Jen co se okurka ke krávi přiblížila,
kráva se ani moc dlouho nerozmýšlela.

Okurku snědla a chutnala jí moc,
když vtom se okurka probudila v noc.
Ach, byl to jen sen,
zítra se zas probudím v den.

Nejradši zůstanu doma na záhonku,
pěkně si lehnu ke svému stonku!

Tomáš Tretera

ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo

OKURKA CESTOVATELKA

Nádherná ta Morava,
kde příroda krásou oplývá.
Města, obce, vísky,
strmé kopce s křovisky.

Mezi všemi město leží,
andělé ho velmi střeží.
Znojmo, město památek a úrody,
okurek, vína a pohody.

Ty okurky velkým symbolem jsou,
na každé zahradě rostou.
Salátová, kyselá, setá,
každý člověk se s ní setká.

Všichni ji na zahradě střeží.
Hned jak dozraje, už pro ni běží.
Jedna sem, druhá tam,
radost udělá to nám.

Leží tak jedna zahrádka.
Tam je hlíny hromádka.
U hromádky cedulka,
tady roste okurka.

To ona měla velký sen.
Chtěla podívat se do světa, tam ven.
Znojmo, Brno, Pálava,
to byla ale představa.

Utrhnuta jednou byla,
celý život o tom snila.
Do košíku uložena,
čekala ji velká změna.

Jela, jela, jela,
strach docela měla.
Putovala, putovala,
až do obchodu se dostala.

Náhle ji však někdo vzal,
chuť na ni totiž dostal.
A tak okurky velký sen,
se rozplynul jak všední den.

Karolína Kroupová
ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo

ZELENÁ INFLUENCERKA

Okurka cestovatelka jedno ráno vstala,
myšlenka na slávu se jí v hlavě ozvala.
Vzala telefon, fotky začala cvakat,
na Instagramu své cesty sdílet a tlachat.

První fotka v zahrádce u našeho kamaráda prodavače...,

"Travel vibes," napsala, a vydala se do sekáče.

Sledovatelé přibývali, lajky se jen hrnuly,
okurka hvězdou, všichni se divili.

Na poli s mrkví selfíčko si dala,

"Healthy living," k fotce připsala.

Fanoušci milovali její příběhy,
A okurka radostně žila svůj sen se sítěmi.

U lesa s houbami stories točila,
"Nature walk," hashtag k tomu přidala.

Influencerka zelená, svět okurek ovládla,
fanoušci ji milovali, lajkovací lavina se spustila.

Jsem teď slavná hvězda,
jediná top model okurka ze sta.
Musím zvednout o level výš,
napsala si na story: „a ty to všechno uvidíš!”

Fotila se v Paříži u Eiffelovky,
v New Yorku pózovala s mrakodrapy.
Fanoušci rostli, lajky zase přibývaly,
a lidi koukat nestačili.

Na YouTube radila, jak být křupavá,
její recepty se staly hitem, to je pravda.
Zvala hosty, zeleninu i ovoce,
no, co k tomu říct.... vžila se do toho velmi hluboce.

Když si tak po cestě domů zašla pochillovat do pivovaru v Plzni
Byla celkem nervózní, všichni si na ni ukazovali prstem a chtěli autogramy.
No, moc příjemné jí to nebylo, jen tak mezi námi.

A tak s tím influencerka okurka sekla.
„Splnila jsem si sen, a to mi stačilo“, řekla

A tak okurka, co kdysi v zahradě rostla,
stala se hvězdou, co celý svět poznal.
S úsměvem říkala: „Žijte své sny!
I já okurka můžu být slavná, když jen chci!”

POKLAD V KATEDRÁLE

Jmenuji se Okurkus Znojemský. Procestoval jsem již mnoho rozmanitých i divokých krajin od Aljašky směrem na východ až do země vycházejícího slunce. Spatřil jsem končiny, z kterých přecházel zrak, ale i ty, které byly zpustlé nebo zohyzděné lidskými stavbami. Teď se však přesunu k vyprávění o mé interesantní cestě do Paříže, hlavního města Francie, která mi nejvíce utkvěla v paměti ze všech mých výprav a dobrodružství.

Probudil jsem se ve stísněném prostoru. Skrz stěny mého skromného příbytku dovnitř vnikalo světla poskrovnu. „Jestli se to dá vůbec nazývat obydlím,“ pomyslel jsem si a můj obličej zkřivil pohrdavý úšklebek. Já, taková okurka ze vznešeného znojemského rodu, cestuji v ... „V čem vlastně?“ řekl jsem podrážděně nahlas. Moc jsem si toho nepamatoval, a tak jsem nechal své vědomí volně uvažovat. Jako se odhalí vysoké stromy se spleť propletenými větvemi ukryté pod příkrovem tmy, když první oslnivý sluneční paprsek vysvitne a tma mu ustoupí, mi začaly různorodé myšlenky tanout na mysl. Po nějaké chvíli se dostavily první výsledky mého snažení. Vzpomněl jsem si, že jsem ve svačinovém boxu. „Že mě nejdříve nenapadlo se podívat kolem sebe?“ zabědoval jsem. Když jsem se totiž rohlédl, uviděl jsem zplesnivělý toast ležící vedle mých zakrsklých nohou. Jak mohou být lidé tak skoupí? Přemýšlel jsem se značným opovržením. Někteří lidé umírají hladu a ten pošetilý člověk, k jehož svačině jsem se přibalil, nechá ten toast zkazit. „Kam to vlastně putuji?“ zeptal jsem se sám sebe, jak to mám ve zvyku. Mnoho otázek, ale málo odpovědí, přemítal jsem sklesle. Dlouho jsem se nerozmýšlel nad tím, co učiním. Posadil jsem se se zkříženýma nohama na dno boxu a rukama jsem jemně strčil do jeho víka. Nic se nestalo. Zvedl jsem se na nohy a tentokrát jsem při otevírání použil svá hrbolatá záda. Pomalu jsem se rovnal, dokud jsem neucítil, že se víko nepatrně pohnulo. Vylezl jsem z krabičky a ocítl se na kostrbaté lavičce.

Chvíli trvalo, než si mé zelené oči přivykly pronikavému světlu. Omšelé, léta tlející dřevo konstrukce lavičky vypadalo tak zbídačeně, až jsem se bál, že už mne další vteřinu neunesu. Jak se sem svačinový box dostal? A já společně s ním? Nemám potuchy. Na východě jsem uviděl slunce těsně nad obzorem. Mrazivý jitrní vánek drásl mou holou nefritovou kůži, jenž zářivě pableskovala v slunečních paprscích. Odvrátil jsem se od slunce a má pusa sklesla dolů. Předemnou stála impozantní železná věž. Myšlenky se mi rozběhly jako o překot. „Kde to jsem?“ ptal jsem se pořád dokola, dokud jsem si neuvědomil, že jsem tu věž už viděl na nějakém plakátě. „Vždyť je to Eiffelova věž!“ vydechl jsem ohromeně a zároveň s bázní v očích. Ještě notný okamžik jsem tam stál zdráhaje se hnout. Jakmile jsem zpozoroval, že se sem schází mnoho lidí, neohrabaně jsem slezl z lavičky. Dole jsem objevil mapku ponechanou jejímu osudu v trávě. Na mapce byly vyznačené ulice města a v pravém horním rohu mapky se skvěl obrázek katedrály Notre-Dame a já si konečně vzpomněl, proč jsem tady. Chci vidět trnovou korunu, jíž měl na hlavě sám Ježíš Kristus, protože mám velký zájem o historii, který jsem pocítil poprvé, když jsem obdivoval historické centrum Znojma. I když se drtivá většina okurek stará jen o současnost, mne vždy spíše přitahovala minulost, vědění, co se stalo před tím, než jsme se narodili, a poučení se z chyb předchozích generací nebo naopak napodobení jejich úspěchů. Musím přiznat, že některé lidské stavby mi přijdou pozoruhodné a vůbec nemůžu pochopit, proč je lidé ničí kvůli svým

sporům mezi sebou. Vždyť všichni lidé jsou stále lidmi. Z vysoké, úhledně zastřižené trávy na místě, kde ležela mapka, jsem se přesunul na cestu posypanou rozdrčenými kameny. Věděl jsem, že musím vidět trnovou korunu a byl jsem odhodlán pro to udělat cokoli, tedy kromě násilí, tím jsem opovrhoval už od malička, kdy jsem byl malá okurka. Plížil jsem se kolem stromů lemujících cestu. Dával jsem si pozor, aby mne žádný člověk neviděl. Tu a tam brázdila cestu rýha od nespočtu bot, jež po ní prošly. Díky mé fotografické paměti jsem přesně věděl, jakou ulicí se vydat, když jsem vyšel z parku, abych dosáhl svého cíle. Loudal jsem se pařížskými ulicemi mezi natěsnanými domy. Některé stavby byly poutavé, zatímco jiné byly fádny. Obloha už potemněla.

Vyšel jsem zpoza rohu jedné ulice, když vtom jsem to spatřil. Kolem katedrály bylo mnoho lidí. Uslyšel jsem pronikavý, skličující tón a mne ihned napadlo, že to nevěstí nic dobrého. Neměl jsem problém proklídkovat mezi houfy lidí. Přikradl jsem se k řadě nejbližší katedrále a vykoukl. Byl to žalostný pohled. Katedrálu svíjely rudé plameny. Mé srdce sevřela beznaděj, ale má mysl zůstala chladná jako led. I tak byla katedrála skvostná. Dychtil jsem zachránit trnovou korunu. Rozběhl jsem se kolem hasičských aut, která byla rozestavěna po obvodu katedrály. Ohořelé dveře visely na jediném pantu. Vzkročil jsem dovnitř. Příliš horlivý po záchraně trnové koruny, než abych myslel na pud sebezáchovy. Vnitřek katedrály byl tak majestátný, až jsem se na nepatrnou chvíli musel zastavit. Na obrovském prostoru přede mnou leželo mnoho neuspořádaně popadaných kamenů, chrliců a soch. Mohutná sloupořadí a vysoká okna dodávala tomuto místu stále vznešenost. Proplétal jsem se rozvalinami až k oltáři. Zřejmě jsem nebyl jediný, kdo hledal trnovou korunu. Hasiči s dýchacími maskami a mohutnými obleky tu byli se mnou. Trnová koruna spočívala v náručí jednoho z nich poté, co ji rychle dostal z oltáře. „Hurá!“ radostně jsem vykřikl. Vzápětí mi ale došlo, že je to pouze kopie, která bývá vystavená na oltáři. Ta pravá musí přece být v nějakém trezoru, uvažoval jsem. Hasiči už odnášeli kopii, nejspíše s dojmem, že svůj úkol splnili. „Bác!“ s rachotem se kousek ode mne zřítíl kvádr o velikosti jednoho menšího slona. „Ježíši Kriste!“ zaklel jsem. Za oltářem jsem objevil schody vedoucí do katakomb. Byly to menší schůdky, takže jsem je zdolal s nepatrnými obtížemi. Dole vydával mihotavé světlo pozlacený svícen a za ním se ukrýval trezor, který byl promáčkнутý zříceným stropem chodby. Bůh stál při mně, protože promáčklna napomohla tomu, že se dveře trezoru pootevřely. Skočil jsem dovnitř, vytáhl z něj korunu a vlácel ji po schodech vzhůru. Šťávnatý pot stékal z mého obličeje. Když už jsem byl nahoře, rozechvěle jsem sebou smýknul. Znenadání se protrhl strop a sutiny zavalily schody. „To bylo o vlásek“ pronesl jsem udýchaným hlasem. Mezitím se vrátili hasiči. Nutkání opustit hořící budovu, než mě stráví plameny, mě přinutilo k tomu, abych se postavil. Trnovou korunu jsem položil na bíločernou podlahu, aby ji bylo dobře vidět a začal jsem se belhat k východu. Jak jsem předpokládal, hasiči korunu našli, vynesli ji z katedrály a sklidili za to slávu lidu. Mně to nevadí, hlavně že vše dobře dopadlo a já mám co vypravovat svým vnoučatům.

Vracím se zpět domů do Znojma. „Všude dobře, doma nejlíp“ pronesu hrdě, když se konečně ocitnu na prahu svého milovaného města.

Martin Páleník

ZŠ Prokopa Divíše a MŠ Znojmo - Příměťce

OKURKA CESTOVATELKA

Jako každý čtvrtek přišla slečna Zuzana Okurková do knihovny. Zuzka je nejen vášnivou čtenářkou, ale i cestovatelkou. Ráda chodí do knihovny a nabírá zajímavé nápady na poznávací

výlety a dovolené. Když stojí u pultu a předává kartičku paní knihovnici, zarazí ji dotaz: „Vy jste slečna Okurková? „Ano“ odpoví trochu tázavě. Paní knihovnice si hned všimne jejího pohledu a vysvětluje jí: „Mám pro Vás vzkaz. Bohužel ale nevím, kdo ho posílá.“ Zuzka si od ní vezme zažloutlou obálku pečlivě zalepenou červenou pečetí. „Děkuji.“ Přidá obálku do tašky k vypůjčeným knihám a spěchá domů. Doma s trochou nedočkavosti, ale i obav obálku rozlepí. Pozorně si prohlédne červenou pečeť s velkým písmenem O. Z obálky vytáhne dopis napsaný na stejně tak zažloutlém papíru, jako je sama obálka. Vzkaz je napsaný tmavým inkoustem, jako kdyby ho psal někdo již hodně dávno. „Jed' zítra prvním vlakem číslo 4527 a vystup na konečné zastávce. Více se dozvíš ve vlaku.“ Začíná dobrodružství, uvědomila si Zuzka, když dopis dočetla po několikáté. Než šla spát, zjistila si ještě první zítřejší vlak číslo 4527. Odjížděl přesně v osm hodin a jeho konečnou zastávkou bylo Hlavní nádraží v Praze. To Zuzku překvapilo. Proč by ji někdo chtěl poslat do Prahy? Potom si nastavila budík a usnula.

Hlasité „Crrrrr...“ ji probudilo tak rychle až se vyděsila. Naštěstí si hned uvědomila, co se děje a vypnula zvonění budíku. Vyskočila z postele a šla si připravit snídani. Po snídani si vytáhla svůj velký turistický batoh a začala se chystat na cestu za dobrodružstvím. Ještě jednou přeletěla očima dopis, ale nenašla v něm nic, co by jí pomohlo určit, jak dlouho nebude doma. „No nic“ rozhodla se pak „vezmu si věci na dva dny“. Všechno oblečení už měla v batohu, když se podívala na hodinky. Bylo přesně půl osmé. Do odjezdu vlaku zbývala půl hodina. Po vyčištění zubů vhodila do batohu ještě kartáček, zubní pastu a mýdlo. A samozřejmě knihu na dlouhou cestu vlakem. Telefon si strčila do kapsy, ať může kontrolovat hodiny a zamkla za sebou dveře bytu. Seběhla ze schodů a šla parkem směrem k nádraží. Už se nemohla dočkat, takže když dorazila k nádraží, nešla, ale běžela. Do odjezdu vlaku zbývalo pět minut. Vlak číslo 4527, do kterého má nastoupit, byl na nádraží včas. Před dveřmi vlaku se ale zastavila. Trochu jí dělalo starosti, že neví, kdo jí poslal tu jízdenku. Nakonec nastoupila do vlaku s tím, že kdyžto nezjistí, udělá si alespoň výlet do Prahy.

Když už budu v Praze, pomyslela si, zastavím se za Olinkou. Zuzančina jediná sestřenice Olga, se před třemi lety odstěhovala do Prahy. Od té doby se spolu moc nesebkávají. Posadila se na místo naproti starší paní, která se na ni mile usmála. Když se vlak rozjel, otevřela dveře kupé průvodčí: „Dobrý den“ řekla „hledám slečnu Okurkovou“. Vypadala překvapeně, ale Zuzka by dala všechno za to, že ona se tvářila ještě hůř. „To jsem já“ řekla trochu zmateně, postavila se a vyšla za průvodčí na chodbu vlaku. „Omlouvám se, že jsem zatím nic neřekla“ začala průvodčí pomalu „ale, mám pro vás zvláštní dopis“. Podala jí zažloutlou obálku s červenou pečetí. Další dopis pomyslela si Zuzka. „Děkuji, ale nevíte náhodou, kdo mi ho posílá?“ zeptala se ještě, než průvodčí odešla. „Bohužel nevím. Měla jsem ho položený na stole se vzkazem, že ho mám předat vám.“ řekla a za chvíli už Zuzka viděla, jak mizí v jiném kupé. Zavřela za sebou dveře a posadila se na své místo.

Když rozlomila rudou pečeť, vykoul na ni zažloutlý papír popsaný tmavým inkoustem. „Ukazuje, neví kam, bije to a neví koho, počítá a neví co. Co to je? Počká tam na tebe kostlivec“ četla si potichu dva řádky dobře čitelného písma. Tak tentokrát to nejsou tajemné instrukce, ale hádanka. To bude ještě zábava, musela se pousmát Zuzka. Složila si dopis do batohu, opřela se o okno a začala přemýšlet kam se má v Praze vydat. Musela usnout, protože ji probudilo, když jí jemně třásla za rameno ta stará paní, co seděla naproti. „Slečno, vstávejte.“ říká jí „Dojeli jsme na Hlavní nádraží v Praze“. Zuzka otevřela oči a opravdu-vlak už stál. „Děkuji za vzbuzení“ zadrmolila ještě rozespálá. Naházela si věci do batohu a vyběhla ven. Ani neví, jak se ocitla před nádražím. Ještě jednou si přečetla dopis a začala přemýšlet, co to znamená. Ta první věta by mohla znamenat

hodiny, ale co ten kostlivec? A v tom jí to docvaklo. Staroměstský orloj. Okamžitě se vydala k Národnímu muzeu a Václavským náměstí směrem k orloji.

Když vešla do informačního centra, okamžitě zamířila k pokladně. „Dobrý den“ pozdravila „můžu se zeptat, jestli se dá jít nahoru až ke stroji orloje?“ Paní se na ni se zájmem podívala a odpověděla „Ne bohužel nedá. Ale můžete si o něm zakoupit knížečku informací“ nabídla jí. „Dobře tak prosím jednu tu knížečku a budu platit kartou“ řekla a začala vytahovat peněženku. „Omlouvám se, ale nejste náhodou slečna Okurková?“ zeptá se najednou paní za pokladnou. „Ano?“ napůl se zeptá a napůl řekne Zuzka. „V tom případě pojdte za mnou“ vede ji průvodkyně zadními dveřmi a po schodech nahoru. Když vyšli asi tři patra, zastavili se a paní Zuzce ukázala několik ozubených kol-vnitřní strana orloje. „K tomuto orloji se váže legenda o kostlivci, který je podle ní symbolem naděje...“. Dál už Zuzka neposlouchala. Soustředila se totiž na zažloutlou obálku připevněnou na dosah ruky u jednoho hodinového kolečka.

Než ji stačila průvodkyně zastavit, natáhla se pro ni a rozlomila tmavě rudou pečeť. „Asi nevíte, kdo tady byl naposledy?“ zeptala se rychle. „Ne“ řekla „Ale...“ Víc Zuzka nerozuměla, rozběhla se po schodech dolů a zastavila se až na Staroměstském náměstí. Tam si přečetla dopis: „Výborně první hádanka je za Tebou a další přichází: „Na půdě synagogy staré a nové zároveň čeká na tvé rozkazy hliněná socha“. Zuzka si sice nebyla jistá ale, myslela si, že se má vydat do Staronové synagogy, a tak šla. Cestou přemýšlela, co znamená ta hliněná socha. Zašla si koupit vstupenku do informačního centra a tam uviděla informační tabuli s velkým nápisem-VŠECHNY TAJNOSTI GOLEMA. A vtom si vzpomněla, že Golem je velká hliněná socha, která se řídí tím, co jí řekneš. Když vystála frontu u pokladny, měla už rozmyšlené, co řekne: „Dobrý den“ začala. „Jmenuji se slečna Okurková a potřebovala bych vědět jakou souvislost má Golem se Staronovou synagogou?“. Paní za pokladnou se na ni zamyšleně podívala a po chvíli jí podala zažloutlou obálku se slovy: „Můžete si zakoupit lístky na nejbližší prohlídku, která je za deset minut.“ Zuzka se podívala na hodinky, je tři čtvrtě na dvě. „Moc děkuji, ale já si raději koupím tu knížečku o této synagoze“. Paní jí prodala knížečku a hned jak si Zuzka vzala knížečku, vystřelila z obchodu. Otevřela obálku a přečetla si zprávu v dopise: „1-3-5-7-9-7-5-3-1. Svatý Václav.“ Byla překvapená, ale věděla, kam jít. Tohle totiž bylo datum a čas založení Karlova mostu. Rok 1357, 9.7. v 5:31 hodin ráno. A svatý Václav určitě znamená jeho sochu.

Rozběhla se podle mapy ke Karlovu mostu a našla sochu sv. Václava. Najít sochu jí trvalo déle, než čekala. Nejdříve nic neviděla, když ale popošla dál, uviděla na podstavci sochy zažloutlou obálku. Vyskočila pro ni a už po páté rozlomila červenou pečeť. Když obálku rozevřela, uviděla na papíře uvnitř krátkou otázku: „Eiffelova věž v Praze?“ Překvapilo ji to víc, než čekala, ale vyrazila. Eiffelova věž v Praze je přece Petřín, uvažovala. Sešla z Karlova mostu, ale nezabočila ulicí doleva. Šla rovně, než došla k obchůdku, před kterým stála dlouhá fronta. Stoupla si do ní a chvíli vzpomínala, jak si tady s Olgou kupovaly trdelník se zmrzlinou naposledy. Moc často do Prahy nejezdila, ale když tam byla, vždycky jí Olga ukázala něco, co ji zaujalo. Tak jako trdelník se zmrzlinou. Když si tuto dobrotu koupila, vrátila se na odbočku a šla, dokud nezačala stoupat do kopce. Při tom přemýšlela, kdo ji mohl poslat na tak zajímavé dobrodružství. Konečně, pomyslela si, když před sebou uviděla Petřínskou rozhlednu. Trochu se zhrozila, když uviděla frontu linoucí se ze dveří rozhledny. Stoupla si do ní a k jejímu překvapení se rychle dostala dovnitř.

„Dobrý den“ pozdravila „Jmenuji se slečna Okurková a...“ víc ale nestihla říct. Paní za pokladnou ji zarazila „Ano, ano vím o vás, můžete jít nahoru.“ řekla a začala se věnovat rodině za ní. Zuzka vyběhla po schodech nahoru a začala obcházet ochoz. Když došla asi do poloviny, uviděla

před sebou stát u zábradlí tmavovlasou slečnu. Okamžitě věděla, kdo to je. „Olgo!“ zavolala na ni. Její sestřenice se na ni s úsměvem otočila. „Ahoj, tak co? Užila sis pátrání?“ zeptala se. „Moc. Jak Tě to všechno napadlo?“ odpověděla se smíchem Zuzka. „Říkala jsem si, že bychom se měly zase potkat. A napadlo mě, že Ti to udělám zábavnější“ řekla „Ale vidím, že trdelník se zmrzlinou už jsi stihla“ dodala, když uviděla jeho zbytky v Zuzině ruce. Obě s úsměvem sestoupaly z rozhledny a šly směrem, kterým bydlí Olga. Celou cestu si povídaly a Zuzce se honilo hlavou, jak si to dobrodružství užila. Už se těším na další, pomyslela si.

Rozálie Kretíková

GPOA Znojmo

OKURKA CESTOVATELKA

„Vítám všechny diváky u dnešního vysílání cestovatelského magazínu. S první reportáží se za chvíli podíváme do Znojma na Slavnosti okurek, kde nás čeká vzácný host. Není čas ztrácet čas a předávám slovo reportérovi do Znojma.“ „Děkuji, také zdravím všechny diváky a vítám mezi námi paní Okurku. Všichni asi ví, že máte pestrý život a nyní pobýváte v Turecku. Můžete se s diváky podělit o váš příběh, jak jste se tam dostala?“

„Děkuji za pozvání, všechny moc zdravím a doufám, že se vám vyprávění o mé dlouhé cestě bude líbit. Jak bych začala, nebylo to jednoduché, cesta byla příliš dlouhá a náročná, ale zvládla jsem ji a velice jsem si to užívala. Vždyť mám to cestování v krvi. Totiž moji předci nepocházeli z Česka, ale z daleké Ameriky. Usadili se ve Znojmě, kde vznikla tradice našeho koupání se ve slaném a kyselém nálevu, což okurky omladí a pak nestárnou tak rychle. To můžete vidět i na mně. To jsem ale odbočila. Zpět k mé cestě, hlavnímu tématu.

V Čechách se mi přestalo dařit, tak jsem měla chuť jít do světa, někam daleko. Obula jsem toulavé boty, sbalila si pár švestek a vydala se na cestu, jak už víte, do Turecka.

Přešla jsem vesnice, městečka, lesy, řeky, hory, než jsem dorazila do své první destinace. Bratislava mě hned zaujala – krásné malé centrum, hrad, řeka. Pak jsem si všimla létajícího disku. Když mi došlo, co to je, tak jsem hned začala křičet: „Pomoc, pomoc, ufo, zachraňte mě někdo!“ Vzala jsem nohy na ramena a běžela jsem rychle pryč.

Po svém útěku z Bratislavy jsem se vyčerpala a řekla jsem si, že bych si asi zasloužila odpočinek. Zastavila jsem se tedy ve starobylém lázeňském městě Győr. Termální lázně jsou pro mě to pravé, hopla jsem do vody jako do láku. Po lázních jsem pokračovala Maďarskem. Udělala jsem si malou odbočku k Balatonu. Být v Maďarsku a nepodívat se tam, to by byl hřích. Ale měla jsem obavy, aby si mě nepřidali do guláše, tak jsem se raději vydala dál.

Následovaly další vesnice, městečka, lesy, řeky, hory Rumunska, až jsem dorazila do Bulharska. Nejvíc jsem se těšila na moře, tam jsem ještě nebyla a slaná voda mi připomíná domov. Tak jsem rychle proběhla vnitrozemím, protože už jsem se viděla, jak se válím na lehátku pod slunečníkem. Samozřejmě jsem se musela pořádně namazat, aby mi zelená nevybledla. Úplně scvrknout jsem se také nechtěla, tak jsem pokračovala v cestě.

Hraniční přechod, razítko v pasu a přivítala mě brána Orientu-Turecko. Rychle si mě získalo svou skvělou kuchyní, plážemi, historií, památkami. Již pár sezon tady přebývám. Ale přiznávám, je mi smutno, obzvláště mi chybí Znojmo-malebné uličky, kostely, hrad, rotunda, vínečko. Snažím se vrátit alespoň jednou do roka na rodnou půdu. Znojmo navštěvuji pravidelně o prázdninách, když se konají Slavnosti okurek. Regenerace z pěší cesty byla dlouhá, tak už teď raději létám letadlem. Kdo ví, kam mě vítr zavane dál. Budoucnost je nevyzpytatelná.“

„To bylo vyčerpávající, děkujeme za váš příběh a budeme se na vás těšit na dalším ročníku, paní Okurko. Vracím slovo do studia a loučím se ze Znojma.“

Jakub Janíček

Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo

OKURČIČKA NA CESTÁCH

Na zahradě u dědečka
rostla velká okurčička, barvy tmavě zelené.
Byla tlustá jako bečka,
avšak její úsměv, očka,
byly pro člověčí chuťové pohárky jako stvořené.

Rozhodla se okurčička,
že zmizí z naší zahrady, kde slimáci ji dráždí.
Na hlavu si dala klobouk
a už si to mašíruje do Prahy,
poněvadž nechce, aby ji slimáci u nás v zahradě úplně sežrali.

V Praze na Staromáku pod Orlojem
potkala dědečka, co tvářil se tak blaze a mile si s ní povídal,
byla v šoku, když zjistila, že čas s ním ji vyšel tolik drazé.
Prošla se po Karlově mostě,
všichni jí říkali, že je tam vítaným hostem,
slávu a hold jí každý vzdal, dokonce i prezident jí zamával.

Pak se jí zachtělo, plavit se po Jaderském moři,
tam, odkud jsou známá benátská zrcadla, která zdobí dosud chodby mnoha zámků.
Ochutnala polentu a také slavný likér Amaretto z mandlí,

zažila, jaké to je, když se sjedou lidé z mnoha zemí
tančí v maskách na bále a při karnevalu se skvěle baví.

V Holandsku se procházela v poli mezi zástupy tulipánů,
místo rozhovoru s blaženým úsměvem, jí tam všude nabízeli marihuanu.

Párkrát si jí ostýchavě lízla
a šla se podívat na ty slavné větrné mlýny,
byla to fakt velká jízda,
že úplně zapoměla ochutnat krémově lahodné proslulé sýry.

Nakonec se vydala do Afriky, kde jí šlo málem o život,
domorodí obyvatelé si totiž mysleli, že je nějaký strašící cvok.
Vyvázla však zcela zdravá, projela se i na slonovi,
potkala spoustu kamarádů s podivnými ostny,
avšak když šla kolem, vůbec ji nepozdravili.

Kdepak je okurčička z naší zahrady teď?
Kdo ví, snad plní si svůj velký sen a prozkoumává širý svět.
Ať už se s rodinou kamkoli na výlet vydáte,
Možná tam právě ji – s kloboukem v nevšední eleganci potkáte.

Liliana Ondrušová

Veřejnosprávní akademie a střední škola, s.r.o., Strážnice

OKURKA CESTOVATELKA

Zubní jatka

Okurka cestovatelka měla pocit, že její život má vyšší poslání. Možná měla skončit jako luxusní okurka v koktejlu, možná jako hvězda svěžího salátu. Ale osud – nebo spíš jeden hladový člověk – ji poslal na cestu, na kterou nebyla připravená. Všechno začalo ve chvíli, kdy se ocitla v zubních jatkách. „No tak, lidi, vážně? Ani slůvko varování?“ zavřískla Okurka, když se na ni vrhly zuby jako rozzuřený šéfkuchař na připálený steak.

Chřup! Chramst!

„Hej! Co takhle trocha ohledu? Aspoň předkrmová modlitba? Chcete, aby to bolelo, nebo co?!“ stěžovala si, zatímco ji stoličky nemilosrdně mlely na kaši.

Kolem ní se válely ostatky jiných nešťastníků. Rajče se zoufale drželo dásně. „Drž se, Okurko! Musíme bojovat!“ křičelo, než bylo nemilosrdně posláno jazykem do temnoty.

„Tohle je orální horor!“ zavřeštěla Okurka, než ji proud slin spláchl do temné propasti.

Jícnový tobogán

„Takhle jsem si výlet nepředstavovala!“ křičela Okurka, když se řítila jícnem dolů jako nezvaný host na večírku gravitace. Okolo ní klouzaly další trosky z večere.

„Co se děje?!“ vykřikla na kousek sýrové pizzy, která se plácala vedle ní.

„Právě jsi oficiálně součástí gastro-kolotoče! Gratuluju, nevrací se žádné vstupné!“ odpověděla pizza sarkasticky. Než se Okurka stihla rozkousat, dopadla přímo do obří kyselinové lázně.

Žaludeční gladiátorská aréna

Okurka otevřela oči. Co to sakra je? Kolem ní panoval neskutečný chaos. Žaludeční kyseliny bublaly jako čerstvě otevřené šampaňské, enzymy létaly vzduchem jako ninja hvězdice a kousky potravy se snažily přežít. Hned vedle ní dopadla část pizzy.

„Tak co, nováčku, líbí se ti naše lázeňské služby?“ zasmál se rozteklý sýr, zatímco se pomalu rozkládal. „Jo, přesně takhle jsem si představovala wellness pobyt. Jen mi chybí bahenní zábal a svíčky,“ protočila Okurka oči.

Z druhé strany se ozval zděšený výkřik. „Ne! Ne, Neee!“ křičela brokolice, která se snažila vyškrábat zpět do jícnu. „Přestaň vyšilovat, zelenáči,“ zabručel steak, který vypadal, že tu bude ještě pěkně dlouho, „tady se bojuje, ne kňučí.“

„No jasně, protože kdo by nechtěl být naložený v kyselině a čekat, kdy ho rozloží...“ zamumlala Okurka. Najednou kolem nich prosvištěl bublinkující džus.

„Wheee! Kyseliny jsou moje kámošky!“ smál se pomerančový džus, který se téměř okamžitě rozpustil.

„Sbohem, bando, já mizím dřív než vaše naděje!“ Okurka si povzdechla: „No bezva. Jeden zmizí hned, druhý se nikdy nestráví... a já? Já jen čekám, kdy se stanu součástí tohoto gastro-pekla.“

Další zastávka: Střevní expres

Jakmile se žaludeční svaly dostatečně vyřádily a kyseliny dokončily svůj rozkladný koncert, Okurka a její noví přátelé byli posunuti dál. „Držte se! V tenkém střevě nás čeká velká selekce!“ zařval steak, než je všechny nasála další peristaltická vlna. „A kdo to nestihne, má smůlu, že?“ poznamenala Okurka. „Přesně tak. A víš, kdo se stihne dostat úplně všude?“ ozvalo se z temnoty. Okurka se otočila a strnula. „Čau, bando!“ zubil se kousek kukuřice.

Okurka si jen povzdechla: „Jo, tohle bude dlouhá cesta...“

Dominik Matula
SOŠ Znojmo, Dvořákova

OKURKA CESTOVATELKA, PŘÍBĚH ZELENÉ LEGENDY

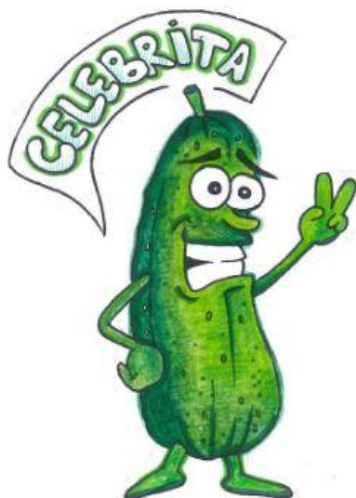
Zdravím všechny! Možná si říkáte, co tu dělám já, obyčejná okurka. Dovolte mi Vás vyvést z omylu. Nejsem jen tak ledajaká okurka. Jsem znojemská okurka. Cestovatelka, celebrita a pochoutka, která přežila víc než leckterý politik.

Můj příběh začal už v 16. století, kdy jistý opat Sebastian Frytag přivezl semínka až z Uher. Proč? To nikdo neví. Možná se chtěl stát zahradnickým průkopníkem, možná měl zrovna volný záhon. Každopádně díky němu jsem se usídlila ve Znojmě a odstartovala éru okurkové slávy. Lidé ze mne byli nadšení a tvrdili, že léčím mor. Ano, opravdu – mor. Myslíte, že by dnes stačilo, kdybychom na výminky místo čaje s citrónem nasadili sklenici naložených okurek? Možná to někdo zkusí, ale radši bych na to nespolehala.

Dlouho si mne lidé pěstovali jen tak, skromně. Ale pak přišlo 19. století a já se konečně dočkala! Zemědělci pochopili, že se mnou to půjde líp. Pole se zazelenala, konzervárny vyrostly jako houby po dešti a já se z obyčejného plodu stala hvězdou nakládacího nádoba. Ostatní zelenina mohla jen závidět – zatímco mrkev a petržel končily v polévkách, já jsem se ocitla ve sklenicích, plechovkách a na talířích po celé zemi.

A teď přichází moje nejlepší kapitola. Stala jsem se světoběžnicí! Cestovatelé Hanzelka a Zikmund mě vzali na dobrodružné výpravy. Samozřejmě ne mne samotnou, ale pětilitrové plechovky mých sestřenic. Když projížděli světem a vyprávěli o Československu, nebyli to jen oni, kdo šířil slávu naší země – byla jsem to i já! Lidé v dalekých zemích se mne poprvé odvážili

ochutnat. Někde možná čekali, že jsem nějaký nový druh mořského živočicha naloženého v octu, ale po prvním zakousnutí bylo jasno – znojemská okurka je láska na první křupnutí!

A co dnes? No, pořád tady jsem – svěží, kyselá tak akorát a pořád nenahraditelná k řízku nebo klobáse. Viděla jsem svět, prošla historií a pořád mám co nabídnout. Takže až příště otevřete sklenici, vzpomeňte si na mne – možná právě ochutnávejte kousek dobrodružství, špetku historie a pořádnou porci okurkové moci. A až se do mne zakousnete, nezapomeňte: Tohle není jen tak ledajaká okurka, je to legendární znojemská okurka!

Sára Václavíková
SOU SOŠ SCMSD, Znojmo

PŘÍBĚH OKURKY CESTOVATELKY

Na jaře, kdy ve Znojmě panovalo krásné počasí, se jeden manželský pár rozhodl, že si zasadí okurky. Na svém poli si tak vysadili tři řady rostlinek a trpělivě čekali, až vyrostou, aby si mohli pochutnat konečně na dobré domácí zelenině, popřípadě si některé okurky zavařit. Netrvalo to dlouho. Rostlinky začaly sílit a rozrůstat se nad zemí. Po asi padesáti dnech, kdy už vyrostly i plody, sesbírali okurky a hned šli většinu z nich zavařovat.

Jedna z okurek však nebyla jen tak nějaká obyčejná okurka. Bylo na ní něco zvláštního, měla oči, nos i ústa. Manželé byli velmi překvapení, protože nic takového v životě neviděli. Ještě aby jo, když okurky normálně obličej nemívají. Manželé se rozhodli, že svůj výpěstek musí ukázat ihned svým přátelům. Šli si tedy okurku vyfotit a byli zděšeni z toho, co se právě stalo. Okurce narostly končetiny a začala chodit. Byla velice vyděšená. Bála se, že jí ublíží. Ale mylila se. Okurka byla tak roztomilá, že jí ublížit nedokázali. Rozhodli se proto okurku vrátit na pole, ať se o sebe postará sama. Okurka však nebyla vůbec hloupá. Chtěla využít získanou svobodu, a tak se vydala poznávat svět. Začala si říkat Okurka Cestovatelka a chtěla být první zeleninou, která navštíví všech 7 divů světa.

První její cesta byla do Peru. Po příletu se ubytovala v hotelu, ale po otevření minibaru ji však čekal otřesný zážitek. Setkala se tam se sklenicemi nakládaných příbuzných. Byl to pro ni šok. „Takhle jsme měla skončit?“ říkala si. Uklidňovala ji však skutečnost, že ostatní okurky nemají mozek a city jako ona. Aby se rozptýlila, šla se podívat na první ze sedmi divů světa. Moc se jí pozůstatky města Machu Picchu líbily. Vědomí, že tohle byl jen začátek, jí dodávalo sílu.

O týden později docestovala do Indie, kde skončila omylem jako hlavní ingredience v kuchařské soutěži. Naštěstí se jí podařilo uniknout, když začala řvát a jeden z kuchařů se jí tak lekl, že ji zahodil pryč. Okurce se velice ulevilo a teď se před ní otevřela cesta ke druhému divu světa – Tádž Mahálu. Pro Okurku Cestovatelku to bylo fascinující pozorovat tak monumentální stavbu. Po prohlídce chtěla cestovat dál. Stala se z toho její vášeň, i když ji zatím v každém navštíveném státě potkalo něco zvláštního a děsivého. Nevzdala se, šla si za svým snem - stát se jedinečnou cestovatelkou.

Poté se vydala do Brazílie, kde se ztratila v karnevalovém průvodu. Kolemjdoucí jí říkali, jak úžasný a realisticky vypadající kostým má. Celý den a celou noc protančila a prosmála, že úplně zapomněla, co ji v Riu čeká. Přece cesta ke třetímu divu světa – Soše Krista Spasitele. A pak nadešel ten den. Den, kdy stála na úpatí hory Corcovado, s pohledem upřeným k nebi. Pohled na majestátní sochu s rozepjatou náručí jí vhepal slzy do očí. I tady ji fascinovala krása a síla lidského umu úplně stejně jako u předešlých staveb a její odhodlání vidět všechny divy světa rostlo čím dál tím víc.

Když opustila sluncem zalité Rio, zamířila do Číny. Čekal ji čtvrtý div světa – Velká čínská zeď. Když konečně stanula na zdi, oněměla úžasem. Ta nekonečná, klikatící se cesta, táhnoucí se přes hory a úpatí jí vzala dech. Nechápala, jak mohly lidské ruce vytvořit něco tak nekonečného. Procházela se po zdi, dotýkala se starých kamenů a představovala si, jak po ní po staletí kráčí obchodníci, císařové a vojáci.

Z Číny odcestovala do Jordánska za pátým ze sedmi divů světa. Navštívila skalní město Petra, archeologické naleziště, kde byla budova vytesaná do skály tak propracovaně, že to Okurku opravdu nadchlo. Projela se na velbloudovi po vyprahlé poušti a musela vidět celé okolí tohoto historického místa. Prozkoumala královské hrobky a nechala se unášet atmosférou starých časů. Další den se vydala vstříc dalšímu cestovatelskému dobrodružství.

Odletěla do Itálie za šestým ze sedmi divů světa. Okurka Cestovatelka byla plná vzrušení, protože si plnila svůj sen a měla ho už na dosah ruky. Navštívila tedy Koloseum. Když stála uprostřed této stavby, cítila záchvěvy minulosti. Představovala si gladiátorské zápasy a řev diváků. Uvědomila si, že se ocitla na místě, které se stalo svědkem lidské síly.

Posledním cestovatelským cílem se stalo Mexiko - sedmý div světa, a tím bylo starobylé mayské město Chichén Itzá, které ji přivítalo tropickým sluncem a záhadnou atmosférou. Prohlédla si Kukulkánovu pyramidu, a když stála na jejím vrcholku, cítila, že její sen se naplnil. Viděla všech sedm divů světa. Zvládla to. Byla na sebe nesmírně pyšná.

Po dlouhé době odcestovala zpátky do Česka, do svého rodného města Znojma. Chtěla všem ukázat, jak je důležité si věřit a jít si za svými sny, ať už jsme kýmkoliv. Naučila se psát a napsala anonymní knížku o Okurce Cestovatelce. Psala o svých dobrodružstvích, o lidech, které potkala, o kulturách, které poznala. Protože by nezvládla vydat knihu sama, podstrčila ji známé spisovatelce se vzkazem na zadní straně knihy, kde bylo napsáno: „Protože nemůžu své dílo vydat sama, vydej ji za svou“. Spisovatelka ji přečetla jedním dechem, upravila text a po několika měsících se kniha „Okurka Cestovatelka“ objevila na pultech knihkupectví.

Kniha se stala bestsellerem. Inspirovala lidi k cestování a k plnění svých cílů. Okurka, skrytá v anonymitě, sledovala s tichou radostí úspěch knihy. A pak se jednoho dne vytratila... Stejně jako okurka, jednoho dne zplesniví a zmizí, i ona odešla z tohoto světa a už ji nikdo nikdy neviděl.

Ester Vrábelová
SOŠ Znojmo, Dvořákova

Cornštejnský poklad

Cornštejn

Veronika Bartošková
 SOU a SOŠ SČMSD, Znojmo

OKURKA CESTOVATELKA

DOBRODRUŽSTVÍ MARKOKURKY POLA

